

Մանգուլիի Է. Գրեյսը սկսել է 300 նիւսի կիւլիսա-
բարձր, զբոսայիտի խմբում
այս խմբին 2 լիւրս օրաւոր
կիւլիս խմբաւոր խմբին տա-
լիս սկսելու 300 նիւսի
վերջին քիչ քանակութեամբ
բարձր տա խմբին օրաւոր
օն խմբին մէջ խմբին տիրո
նիւսիսի 40 ար բարձր
եւ սաթ խմբին տա արք

Մանգուլիի Է. Գրեյսը

ՄԻՒՆԱՏԻՒ

ՈՒՄՈՒՐԸ ԲՕԼԻԹԻԴԵՐՈՅԷ ՎԷ ՄԷՎԱՏՏԸ ՍԱԾԻՐԷ

Իւտանի քիչ քանակութեամբ
Է. Գրեյսը սկսել է 300 նիւսի
կիւլիսա-բարձր, զբոսայիտի
խմբում այս խմբին 2 լիւրս
օրաւոր կիւլիս խմբաւոր
խմբին տալիս սկսելու 300
նիւսի վերջին քիչ քանակութեամբ
բարձր տա խմբին օրաւոր
օն խմբին մէջ խմբին տիրո
նիւսիսի 40 ար բարձր
եւ սաթ խմբին տա արք

Ա. Գ. Բ. Ե. Բ. Ե.

Ա. Գ. Բ. Ե. Բ. Ե.

Բ. Ե. Բ. Ե. Բ. Ե.

(Հարգանքներով տեղի թիւ 3019)

Բ. «Կղերին ամուրիութիւնը» - Կղերին ամուրիութիւնը իբր զրուծիւն
ընդունելը այն զեղծումներէն մին է
'զոր մեր եկեղեցին փոխ առած է պա-
պական եկեղեցիէն: Ս. Գրեյսը ոչ մի-
այն այդպիսի անբնական արգել չ'է
դրած, այլ և պատուիրած իսկ է ա-
մուրացած մարդիկ ընտրել կղերը:
Մեծահոգի է նա որ կ'աքացէ բնութիւ-
նին դէմ: Եղեք է բնական բնութեան
յարմարացման մեր զրուծիւնը, զի
բնութիւնը Արարչին մասն է. նա կը
յուշնէ ինչ որ ճանապարհէն պէտք է
բացել:

Սակայն կը փութամք սա ալ յայտ-
նել թէ մեր ոչ թէ ամուրիութիւնը զէմ
կը դրեմք, այլ ամուրիութիւնը իբր
զրուծիւն ընդունողներին զէմ: Անէ
մարդ թէ աշխարհական և թէ կղե-
րական կրնայ ամուրիական վիճակ ու-
նենալ պարագայէն ընդունած: Եւ
կայն ամուրիութիւնը իբր զրուծիւն
ընդունել եկեղեցիներէ մէջ, կամ պարզ
առմով, կղերին ամուրի մնալ ու
ապրել թէ բնական օրէնի և թէ ե-
կեղեցիին նախնական սովորութիւննե-
րին դէմ է: Արդ՝ մեր յօդուածը ըն-
թերցողները խող այս կետը լաւ բմ-
բունեն թէ մեր ոչ թէ ամուրիութիւ-
նը կամ ամուրիները մեղադարտ կը
համարուին, այլ ամուրիութիւնի ուր-
աւ, ոչ թէ անհասանել կը քննադա-
տենք, այլ զրուծիւնը:

Մասնէմք միանգամ, որչա՞փ բնա-
կանի հալածակ է փոքրիկ սղարներ
վանքերի կամ կղերական դպրոցնե-
րի մէջ զնեղ ժառանգաւոր անունով,
նոյս կղերական աստիճան ապ և ուրտ
պահանջի որ խրեանց բոլոր կեանքին
մէջ ամուրի մնան: Եւ երբ այդ փոք-
րիկ կղերականները կը լծակոխեն այն
հասակը ուր բնութիւնը կը սկսի բար-
ձրանալ խօսել խրեանց հետ, ուր
Աստուծոյ խր հրապարակ գօտիով կը
նկարագրուի խրեանց աչքին, և կու-
սկիւնէ նեւաստը կը առաւաղին, յայն-
ժամ կը սկսին օծի պէս ստորակի բնա-
նիքներէ մէջ և գայթակղութիւն սեր-
մանել, կամ գաղտնի սովորութիւններ
(1) յանձնելով խրեանց անձը, թշուառ
և ախտաւոր կեանք ունենալ:

(1) Որչա՞փ կը կենեմք, զարմեալ չափա-
զանց չ'է. ամեն պատանի պարտաւոր է
կարգաւ Արմենակ Հայկունիին «Գրեյսը»
և կամ Գ. Պարտաւորանի այս նիւթին վը-
րայ հրատարականքը: Հայրերը և մայ-
րերը մեծ պատասխանատուութիւն ունին
այս մասին: Պէտք է որ դիմանա թէ տղի-
ստեթիւն անեղութիւն չ'է:

Կազմաւորներ կան որոյ վրայ առա-
ջիկան բնագրութիւն կատարել և անդի-
մադրելի ազդեցութիւն կը դրոյն: Չայս
լիւթին կը հաստատեն որոշարեղմ և
«սովորութիւն» (1) կոչուած հիւան-
դութիւնները որոյ զլիւսաւոր պատ-
ճառներէն մին է ամուրիութիւնը կամ
բնական պարտը չը կատարելը: Փոռն-
ստեղի երեւելի վիպասաններէն մին է օ-
ժէն Սիւլ, իւր աշխարհահռչակ «Գաղտ-
նիք» Բարիդիին մէջ ժող Ֆէռանի հի-
ւանդութիւնը նկարագրած առեւ, սա-
թիւսի պատկերն է որ կը դժէ:

Արդ՝ թէ ամուրիութիւն ուխտող ժա-
ռանգաւորներէն մէջ, ժող Ֆէռանի
եղեն, ո՞վ է մեղաւոր. ուխտաւոր թէ
ուխտի դրութիւնը, — Հետեւալը 'զոր
անուանի բնագրէն Պիւֆանէն քաղած
եմք, կրնայ մի պատասխան համարուի:
Կիւսան դատաւին Գուռ քաղաքի
քաղաքիւր սովորութիւն հիւանդու-
թիւնէն բռնուած էր: Տղայ հասակէն
ճնողը 'զինք եկեղեցական վիճակի
յատկայարցած լինելով, ամուրիութիւն
ուխտած էր, թէ եւ ինքն այնպիսի զօր-
ւոր կազմուած ունէր որ 11 տարեկան
հասակէն մէջ արդունքը մտեր էր: Այս
մարդը յաճախ կը դրոյնաւոր հիւան-
դան զգացումներէ, զորս անտեսողը

փորձութիւնները կը համարէր. բայց
իւր ջերմեւանդութիւնով պահեցողու-
թիւնով և անձնաշարժութիւնով կը
կուտէր այդ զգացումներէն զէմ: 32
տարեկան հասակէն մէջ մի օր այն ա-
տիճան կը ստատկանայ փորձութիւնը որ
խնդրէր կը գայ և 'զինք շղթայակալ
դարմանելով հաղիւ կրնան զգոտու-
ցունել: Այլ սակայն նոյն փորձութիւնը
զարմեալ կը գայ այս խղճահար եկե-
ղեցականին վրայ. բարձր մարմնը կը
սկսարանայ, կը հիւծի և ինչպէս կը զրէ
Պիւֆան, «վարագոյրը արդէն վը-
ցուած, բանաւորութիւնի ջաճը բարձ-
վին մարած լինելով, վըրջապէս այս
հիւանդութիւնէն կը բժշկուի այնպիսի
գժեղութեամբ որ համեստութիւնը
կը վըրաւորէ, կը ծնի ներդաշնակութիւ-
նը կը վըրաւորէ և բնութիւնն իսկ կը դար-
մայունէ: »

Արդ՝ կը տեսնուի թէ մեղաւորը եկե-
ղեցականը չ'է որ իւր ամեն ճիգը թա-
փեց պահել իւր ուխտը, այլ անբնա-
կան ուխտի դրութիւն է:

Միլիթ մեր մէջ ալ չ'են գանուիր
այնպիսի եկեղեցականներ, ազդեցակից
կուսակցութիւններ 'զորս աւելորդ կը հա-
մարվի անուանել առաջիկայ զրու-
թիւնը արդէն պատկանութիւնէն մը-
տած լինելով մեր մէջ, պատկան կը-
ղերէն օրինակ բերած ատենին տա:

(1) «Բարիդի» կոչուած հիւանդու-
թիւնը հիւանդան դորմարաններէն կատա-
ղի և ցաւաղին զրգոտութիւնն է միայն:
Իսկ «սովորութիւն» էն բռնուող մարդը ան-
զխնայելի և անցող կերպով կը ցանկայ
միջոց ստաղիկեան դորմարութիւնը կատա-
րել:

պարը հիւանդ ինքնուրոյն կը լինիմք:

ԺԸ դարին մէջ կղերին այս տեսակ
դորմարը այնպիսի գայթակղութիւն
պատճառած էին Պրանտալ մէջ որ Լուի
Ժէ մապիւր եղաւ մի օր Բարիդի մէջ
զէն տեղեր յաճախող կղերականները
բանտարկել: Իսկայն բանտարկուածնե-
րին թիւը 296 է հաստ. որոյ 93-ը ա-
ւագերէց քահանայներ (ամուրի) և
100-ն ալ այլ և այլ վանական միաբա-
նութիւններէ բարձրաստիճան եկեղե-
ցականներ էին: Ժողովուրդը այն առ-
տիճան գայթակղած էր որ երբ 89-ի
յեղափոխութիւնը սկսեցաւ, Բարի-
դի ժողովուրդին առաջին պահանջնե-
րէն մին էր նաեւ կղերը ամուրացու-
նել: 1790-ի նոյեմբեր և դեկտեմբեր ու-
միսներին մէջ, Գրեյսը որ ֆրանսի Փը-
ռանտական զբաղիստութիւնի գաղա-
սա Գուռան արքային առաջարկելով,
այս մեծ խնդիրը Սենթ-Էթիէն ար-
Մօնի վիճակին ժողովին ներկայացաւ:
Գիւսանայն արքային (որ յայնժամ ա-
մուրացող կղերականներ առաջին օրինակ
հանդիսացաւ) այս առիթով գրած ճա-
ռը ընթերցումի արժանի է: Կը ցուիմք
որ լրագիրին անձկութիւնը չ'է ներքեւ
նորա գէթ մի մասը ներկայացունէ

Բնականորէ գուցէ պիտի խորհի թէ
ինչպէս ուրեմն անարատ կեանք ունե-
ցած են այն եկեղեցական հայրերը որ
ամուրի էին և 'զորս սուրբերէն կարգը
անցուցած կը ամենք, և կամ այն կղե-
րականները 'զորս այսօր ամեն յարգան-
քով էր պատուեմք: Մեք, ինչպէս որ
արդէն ամուրի, զրուծիւնի և ոչ թէ ան-
հասանելի դէմ կը դրեմք. և ինչպէս
չառ ինչ-հաստի կանոններ բացառու-
թիւն կրնան ունենալ, այդ անձերն ալ
բացառութիւն կրնամք անուանել Բայց
բայցառութիւնը օրէն չ'է համարուիր և
մեք ամուրիութիւնի վրայ իբր օրէն,
իբր փութիւն կը խօսվիմք առաջ: Նաեւ
սղի ծանրատուութիւն հողեր, մոտ-
տաններ, տատակներ, խտտակներ
կեանք, սղա բաւական կը տկարացու-
նեն հիւանդան զգացումները: Կարծի
անկողինը, պահեցողութիւնը, մարմի-
նը անատուութիւններով յաղեցունելը,
և այլնայն ազդեցութիւնը կը դորման
(1): Եւ սրբազան անձերին Ֆիլիպպոս
կան աղմուածն ալ անչաչո նպատա-
ւոր կամ է այս մասին: Նեվտոն երե-
ւելիմագէտը չ'էր ամուրացած և ա-
մուրեւանդի ալ բնական փախաւ չ'էր

(1) Եթէ Էստ փօզան որ ճնդական ամա-
տարութիւնի մասին հրատարակած հմ-
տալի դրեքտով մեծ անուն հանած է,
ամուրիութիւնը անբնական համարվով
հանդիմ մի քանի հրահանգներ կ'առնող է,
որպէզի մարդ այդ վիճակէն մէջ գէթ կա-
րելի գտնէ չափ ուղղադրանք 'զինք, և
յալ որ այս առիթը գրած ատենին
Տօբիտ Ժողովի դորմարէն «Թուլի» բը-
նակաւ ալ մարտի ամ փառ (Լիւսի-
նէն միայն ու) ինք ձեռքերին յորմ
քաթ եմք այս սղերը:

զգար. այլ սակայն իւր անձը այն առ-
տիճան չափազանց նուիրած էր ուսու-
մի, որ մինչև իսկ մուսլին հիւանդու-
թիւնն և կաւ իւր վրայ:

Իսկ մեր արդի վարդապետներին մե-
ծագոյն մասը ինչպէս կեանք կը վարէ:
Տաւերին հանդիսաւ բարձրած, ամեն
տեսակ գիւրսութիւններ կը վայելեն,
փափկութիւններ մէջ կը բողբան, ոչ
մաստանջ ունին և ոչ ազգի հողեր:

Այլ սակայն ինչ հարկ կայ այս ա-
մուրի վիճակին որ իւր վտանգները
ունի: Միլիթ Ս. Գրեյսը չ'է պատուիր
ամուրացած և դատակի տէր եղողնե-
րէ բնորդ կղերականները: միլիթ ա-
ւագերաները ամուրացած չ'էին. մի-
լիթ ամուրացած եկեղեցական որբա-
զան հայրեր և կաթողիկոսներ իսկ ու-
նեցած չ'էմք մեր եկեղեցիէն մէջ:

Պօզա առաքեալ երայցեցիկներին
գրած թուղթին մէջ (Գլ. ԺԳ. 4), «Ա-
մուրիութիւնը ամեն կերպով պատառ-
կան է և անկողինները սուրբ են» զրե-
լէն զատ՝ հրահանգ կը սալ Տիմոթէո-
սի թէ՛ «Պարտ է եպիսկոպոսին անա-
րատ լինել, միայն կնոջ այլ... զի
իւրմասնին իսկ բարեւոր վերակաշա-
րելու ինչ, սղեւան ունիցի որ ի հնա-
զանդութիւնն էրայցեցիկներն ար-
կեշտութեամբ: Այդ թէ օր իւրմա-
տանն վերակաշառ չը գիտցէ լինել,
զիարդ եկեղեցական Աստուծոյ խնամա-
կալ լինիցի (1): » Այս պատառը զը-
րած ամեն դուշակելով թէ յետին ժա-
մանակներ երբ քրիստոնէութիւնը առ-
բածուի, մեղեմք մարդեր հրեայ ա-
զանդաւոր անատարականներն նման
ամուրիութիւնէ փախչող ընկերութիւն-
ներ պիտի հատաւորեն, խիտ պատ-
ուէր կը սալ Տիմոթէոսի մերժել ամու-
րիները վարդապետութիւնը, գիւսա-
կան, խաբերայ, ամբարկաւ ամուրեւ-
րալ 'զայն. «Այլ հողին սուրբ յայնառ-
պէս ամէ թէ ի ժամանակս յետին քա-
կեցիցն ամենք ի հատուցն, և հայեա-
ցին յայս մարմութեան և ի վարդա-
պետութիւնս գիւսայ. կեղծաւորու-
թեամբ ստորանք, խաբեալք իւրեանց
խղճին մտայ. որ արդեւրացուն յա-
մուրացալը» և մեկնային ի կերակ-
րոյ 'զոր Աստուած հաստատեց ի վա-
յելի հատապարտ (2): »

Կղերը՝ որ պէտք է ժողովուրդին օ-
րինակ լինի բարի գաւաթներ հաղու-
նելով, միլիթ 'զայն կործանելի պատ-
ճառ չ'է գաղտնի մի այնպիսի դրու-
թիւն նուիրադորմելով, որոյ շարունա-
կութիւնը մահ և ոչնչութիւն կը ստառ-
նայ մարդկային սեւին: Թէ կղերը ան-
տանդական և հաղածական կեանք ու-
նենար թախտական առաքեալներ
պէս, թերեւս մինչև մի աստիճան նե-
րելի լինէր ամուրիութիւնը. բայց իւր
արդի հանդարտիկ պաշտօնին և անա-

(1) Ա. Տիմոթ. Գլ. Գ. 2-3: Եւ զը
առած է նաեւ Տիմոթի Գլ. Ա. 6-8:
(2) Ա. Տիմոթ. Գ. 1-5:

